

Predikan i Kristianstad Påskdagen 2012

Text: Mark 16:1-8 (1:a årg.)

Psalmer: 146:1-3, 147, 152, 149:4-5

Nåd och frid från Gud, vår Fader, och Herren Jesus Kristus. Vi ber: Tack, käre Frälsare, för allt vad Du har gjort för oss i Din död och uppståndelse. Tack att vi i Dig har förlåtelse för alla våra synder och den rättfärdighet som gäller inför Gud. Hjälp oss som är döpta till Din död och uppståndelse att ta vara på Ordet om vad Du har gjort för oss, så att den helige Ande kan ge oss den tro som förenar oss med Dig och bevara oss i denna tro till evigt liv. Det ber vi Dig om i Ditt eget namn. Amen.

”Om vetekornet inte faller i jorden och dör, förblir det ett ensamt korn, men om det dör, bär det rik frukt.” Så sa Jesus till lärjungarna strax före sin död och uppståndelse. Vad var det Jesus talade om under bilden av vetekornet? Jo, om sig själv och den underbara följden av just sin död och uppståndelse. Det är i Joh 12:24 vi läser: ”Om vetekornet inte faller i jorden och dör, förblir det ett ensamt korn, men om det dör, bär det rik frukt.”

Om Jesus *inte* hade kommit till jorden och dött för människornas synder, hade Han inte burit någon frukt åt oss. Han hade då varit ensam om sin himmelska salighet. Vi människor hade då varit evigt förlorade. ”Alla har syndat”, säger Skriften, och ”syndens lön är döden”, inte bara den kroppsliga utan också den eviga. Men nu *har* Jesus kommit och dött för våra synder, men inte bara dött utan också uppstått. Hade döden behållit Jesus, hade Han inte burit någon frukt åt oss, precis som vetekornet blir utan frukt om det ruttnar i stället för att gro. Men nu har alltså Jesus uppstått, och just därför kan vi nu tala om Jesu uppståndelses rika frukt.

Till Jesu uppståndelses rika frukt hör först syndernas förlåtelse.

Det var just vad lärjungarna behövde. När fienderna kom till Getsemane för att gripa Jesus, flydde alla sin väg. Och när Petrus på översteprästens gård fick frågan om inte också han var en Jesu lärjunge, förnekade han detta bestämt. Alla lärjungarna hade alltså svikit Jesus. Det var de också smärtsamt medvetna om. De insåg snart hur illa de lönat Jesus för all Hans kärlek mot dem. Ännu svårare blev det för Petrus och de andra lärjungarna, när Jesus dog och blev begravnen utan att de hade fått träffa Honom och tala ut med Honom om sitt svek. Hur skulle de nu få veta om Jesus hade förlåtit dem? Skulle de alltid behöva gå där med blödande samvetssår? Skulle de aldrig bli kvitt sin tunga skuldbörda? Sådana frågor rörde sig alldeles säkert i deras hjärtan och gjorde det så mörkt för dem. Och hade Jesus blivit kvar i graven, hade de fått gå där med sin ängslan, sin ovisshet och grämselse. Men det kom en påskdag efter långfredagen. Död och grav kunde inte behålla Jesus. När därför sabbaten var över och kvinnorna tidigt på första dagen i veckan kom till graven för att smörja Jesu döda kropp med väldoftande oljor, var Han inte där. I stället ”fick (de) se en ung man sitta på höger sida (i graven), klädd i en lång vit dräkt”, alltså en ängel, ”och de blev mycket förskräckta”. Men ängeln sa: ”Var inte förskräckta! Ni söker Jesus från Nasaret, den korsfäste. Han är uppstånden, Han är inte här. Se, här är platsen där de lade Honom.” Men ängeln sa något mera: ”Gå bort och säg till Hans lärjungar och särskilt till Petrus: Han skall gå före er till Galiléen, och där skall ni få se Honom så som Han har sagt er.” Det är inte svårt att tänka sig vilken underbar tröst det måste ha inneburit för lärjungarna, och inte minst för Petrus, att få höra detta glädjebud. Det gjorde att mörkret i deras själar började

skingras. Ovissheten gav mer och mer vika för vissheten om att allt skulle bli förlåtet, om det inte redan var det.

Samma underbara frukt av Jesu uppståndelse får skördas också i dag. Den andligt likgiltige har inte ont av sina synder. Han ångrar dem inte och har ingen tanke på att bekänna och överge dem. Men då har han heller ingen rätt att trösta sig med syndernas förlåtelse, även om denna underbara frukt av Jesu uppståndelse är vunnen också åt honom. Annat är det med den som börjat se sig själv i ljuset från Guds Ord. Lagens krav på helighet i hjärta och liv anklagar och dömer honom i samvetet. Allt verkar så hopplöst. Och det vore verkligen hopplöst, om det inte fanns en levande Frälsare att fly till. Men nu säger påskens glädjebud att Jesus inte längre ligger död i graven utan har uppstått och lever. Det vittnar om att Jesus är en *fullkomlig* Frälsare. Han räcker till för alla människor och alla synder. Kunde döden inte behålla Jesus, måste Han ha borttagit den synd och betalat den skuld Han bar. Men den synden och skulden var inte Hans utan *världens*, det vill säga alla människors i alla tider. Uppståndelsen är alltså bekräftelsen på att syndernas förlåtelse är vunnen åt alla och ges åt var och en som flyr till Jesus med sina synder. Därför *är* det inte hopplöst för den som vaknat upp ur sin andliga likgiltighet. Ja, men vem vet om Jesus vill ta emot mig, säger du kanske. Jag har ju så ofta stött bort Hans utsträckta hand och så ofta bedrivit Honom med synder i både tankar, ord och gärningar. Men minns då att sådan Jesus var mot Petrus och de andra lärjungarna, sådan är Han också mot dig. Han vill trösta dig med syndernas förlåtelse. Ja, det är inget Han så gärna vill som just detta. Därför behöver du inte ängslas mer eller grubbla över allt som blivit felat och försummat. Jesus har gjort allt väl för dig. Han har helat vad du felat. När du just som du är, ej med ett strå av egen grund att bygga på, blott därför att Han dog för dig, flyr till Honom, möter Han dig med de underbaraste av alla ord: "Dina synder är dig förlåtna."

Till Jesu uppståndelses rika frukt hör vidare *hjälp i jordiska bekymmer*.

Nog var det många jordiska bekymmer som hopade sig för lärjungarna i och med Jesu död. Det som tryckte dem allra mest var just att Jesus var borta. Aldrig mer skulle de få vara tillsammans med Honom som betytt så mycket för dem och de hoppats så mycket av. Och när de nu inte längre hade Jesus hos sig, kom de många mörka tankarna: Hur ska det nu gå för oss? Vad ska det nu bli av oss? Ska fienderna göra med oss som de gjort med Jesus? Och när kvinnorna tidigt på påskdagens morgon kom till graven för att bevisa Jesus den sista tjänsten, fick de till allt annat också det bekymret: "Vem skall rulla bort stenen från gravöppningen åt oss?" Men alla deras bekymmer visade sig vara helt onödiga. Och varför? Jo, därför att Jesus gått ut ur sin grav och stått fram som den levande Herren och Frälsaren. Jesus hade redan i förväg talat om för sina lärjungar att Han skulle uppstå igen. Men det hade de helt glömt bort. Och just därför fick de gå där och betunga sig med sina många bekymmer. Men nu, när de fick höra att Jesus levde och ännu mer när de själva fick se Honom, försvann bekymren. Det gick upp ljus för dem i deras mörker. Missmodet fick ge vika för frimodighet. De grusade förhoppningarna tändes på nytt. Av Jesu uppståndelse skördade de den frukten att de fick hjälp i sina jordiska bekymmer.

Samma härliga frukt får Jesu lärjungar också i dag skörda av det underbara faktum att Jesus har uppstått och lever. Bekymmer slipper ingen ifrån, inte heller en Jesu lärjunge. Det kan vara knappa tillgångar som bekymrar, eller ett tungt och ansvarsfullt arbete, eller besvärande sjukdomar, eller gjorda förluster, eller andra människor, som till exempel barnen, eller den allt mer tilltagande sekulariseringen och fientligheten mot biblisk kristendom. Hur kan inte allt detta göra en Jesu lärjunge riktigt handlingsförlamad! Bekymren har en märkvärdig förmåga att ta ifrån honom både mod och kraft. Men behövde det vara så? Nej, för Jesus lever. Har Jesus besekrat till och med döden, inte är det då någon

svårighet för Honom att hjälpa de sina i deras bekymmer. Detta skulle en Jesu lärjunge tänka på mycket mer än han gör, men inte bara tänka på det utan också handla efter det. Han skulle inte gå och bära på sina bekymmer själv utan kasta dem på Jesus. Då ska han också få skörda den frukten av Jesu uppståndelse att han får hjälp i sina bekymmer, inte så att han slipper allt vad bekymmer heter, det vore varken möjligt eller nyttigt, men så att han inte tar någon verklig skada av dem. Jesus ska låta allt som möter honom, också hans jordiska bekymmer, samverka till hans eviga bästa.

Till Jesu uppståndelses rika frukt hör också tröst mot död och grav.

Kvinnorna i texten var på väg till en grav. Men det var med tunga steg och sorg i hjärtat de närmade sig graven. Den gömde ju Honom som varit deras allt men nu på ett så ofattbart sätt tagits ifrån dem. Men kom de till graven modfällda och sörjande, lämnade de den visserligen med "bävan och bestörtning", vilket väl inte var så konstigt med tanke på allt de fått uppleva vid graven, men samtidigt med en obeskrivlig glädje, som undan för undan växte sig allt starkare och till sist tog helt överhanden hos dem. Vad var det som hade hänt? Jo, en ängel hade förkunnat för dem att deras älskade Mästare inte längre låg död i sin grav utan hade uppstått och levde. Den grav som nyss tett sig så motbjudande förlorade nu varje spår av mörker och fruktan. Men den tomma graven gav dem också tröst mot deras egen död och grav. När Jesus levde och i sin uppståndelse visat sig vara starkare än till och med döden, vad behövde de då frukta död och grav?

Också i dag får Jesu lärjungar skörda den underbara frukt av Jesu uppståndelse som heter tröst mot död och grav. Hade inte Jesus före dem och för deras skull gått från döden till livet, hade de inte haft något levande hopp inför död och grav. Men nu har Jesus både dött och uppstått för dem och därmed "gjort slut på döden och fört liv och oförgänglighet fram i ljuset". För Jesu skull är det därför möjligt för vem som helst att få gå död och grav till mötes med frimodighet och hopp. Är du genom dopet och tron förenad med Jesus kan du säga: "Ej fruktar jag, då Du är när i nåd. Då viker smärtan, aldrig fattas råd, av gravens fasa ej ett spår är kvar, och döden mist sin udd, när Dig jag har." Men jag vet att detta är lättare sagt än gjort. När en Jesu lärjunge ser hur han dagligen felar och förgår sig, eller tänker på hur oemotståndlig dödens makt är, eller besinnar evighetens stora allvar och vikt, då vill det så lätt bli fruktan i stället för frimodighet. Då finns det bara en sak att göra. Och det är att han söker sig allt närmare sin Frälsare och allt mer fördjupar sig i påskens glädjebud. Och ju mer han lär sig se bort från sig själv och bara se på Jesus och vad Han har gjort i sin död och uppståndelse, desto mer ska hans fruktan avta och frimodigheten tillta. Och när till sist döden kommer, ska det visa sig att han inte förgäves satt sitt hopp till Jesus. För Jesu skull blir hans grav en fridfull och stilla viloplats för hans trötta kropp. Och liksom Jesus lämnat sin grav och gått från död till liv, ska också alla Hans vänner en gång uppstå till evigt liv. Sedan ska de inte mer behöva någon tröst. För på andra sidan död och grav råder en fullkomlig glädje och frid.

Jesu uppståndelses rika frukt kan också du få del av till frälsning och salighet. Men då gäller det att du inte drar dig undan Jesus, för då måste du gå förlorad, utan söker upp Honom i det Galiléen där Han nu stämt möte med sina lärjungar: först och främst i det livets Ord där Han talar till dig, men också vid det nådens bord där Han ger sig själv åt dig. Sök Honom där med allvar och flit som efter den dyrbaraste skatt, sök Honom under daglig syndabekännelse och bön om förlåtelse, så att inget får komma emellan dig och Honom. Och Han ska låta sig finnas av dig och för sin döds och uppståndelses skull förlåta dig alla dina synder, hjälpa dig i livets kamp och strid och till sist frälsa dig från döden till det eviga livets salighet. För detta säger vi: Ära vare Fadern och Sonen och den helige Ande, så som det var av begynnelsen, nu är och skall vara, från evighet till evighet. Amen.